

מהמקום שצריך ליחדו, ועל זה שנינו, פתוב בזאת יבא אהרן אל הקדש, בזה צריך לקרב קדשה למקומה, מהמקום הזה צריך אדם לפחד מלפני הקדוש ברוך הוא. ועל זה פתוב, (דברים לד) לו חכמו ישפילו זאת מיד יבינו לאחריהם. כלומר, אם יסתכלו בני אדם בענש, איך זאת אחוזה בין חילותיה, ואיך התמנו לפניה כל אותם בני החילות, ואוהזים בעבודה להפרע מן הרשעים, מיד יבינו לאחריהם, וישמרו את מעשיהם, ולא יחטאו לפני המלך הקדוש.

עוד אמר רבי שמעון, כל אדם שזוכה ללמד תורה ושומר את הזאת הזו, הזאת הזו שומרת אותו וכורתת עמו ברית על בריתו, שלא תסור ממנו ומבניו ומבני בניו לעולמים. זהו שפתוב (ישעיה נט) ואני זאת בריתי אותם וגו'. ישבו לאכל. עד שאכלו, אמר רבי שמעון לחברים, כל אחד ואחד יאמר דבר קדש בתורה על השלחן לפני רבי פנחס.

פתח רבי חזקיה ואמר, ה' אלהים נתן לי לשון למודים לדעת את יעף את יעף דבר וגו'. אשריהם ישראל שהקדוש ברוך הוא התרצה בהם מפל שאר העמים וקראם קדש, שפתוב קדש ישראל לה, ונתן להם חלק להאחז בשם הקדוש. ובמה אחזו ישראל בשם הקדוש? משום שזכו בתורה. שכל מי שאחז בתורה, זוכה בקדוש ברוך הוא. (בבבש).

ושנינו לפני מורנו, מה זה קדש? שלמות הכל שנקראת החכמה העליונה. ומהמקום הזה (שופע שמן משחת קדש בשבילים ידועים למקום שנקרא בינה עליונה), ומשם יוצאים מעינות

ליחדא שמא קדישא מאתר דבעא ליחדא, ועל דא תנינן, פתיב, בזאת יבא אהרן אל הקדש, בהאי בעי לקרבא קדשה לאתריה, מהאי אתר, בעי בר נש לדחלא מקמי קדשא בריך הוא. ועל דא כתיב, (דברים לב) לו חכמו ישפילו זאת מיד יבינו לאחריהם. כלומר, אי יסתכלון בני נשא בעונשא, היך אחידת זאת בין חיליה, והיך אתמנו קמה כל אינון בני חילין, ואחידן בפולחנא לאתפרעא מן חייביא, מיד יבינו לאחריהם, ויסתמרון עובדיהון, ולא יחובון קמי מלפא קדישא.

הו אמר רבי שמעון, כל בר נש דזכי למילף אורייתא, ונטיר לה להאי זאת, האי זאת נטירת ליה, וגזר עמיה קיימא על קיימא דיליה, דלא יתעדי מגיה, ומן בנוהי ומן בני בנוהי לעלמין. הדא הוא דכתיב, (ישעיה נט) ואני זאת בריתי אותם וגו'. יתבו למיכל. עד דאכלו, אמר רבי שמעון לחברי, כל חד וחד לימא מלה חדתא דאורייתא, על פתורא, לקמיה דרבי פנחס.

פתח רבי חזקיה ואמר, (ישעיה ג) יי אלהים נתן לי לשון למודים לדעת את יעף דבר וגו'. זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו מפל שאר עמין, וקראן קדש. דכתיב, (ירמיה ב) קדש ישראל ליי'. ויהיב (ד"ט ס"א ע"א) להו חולק, לאתאחדא בשמא קדישא. ובמה אחידו ישראל בשמא קדישא. בגין דזכו באורייתא, דכל מאן דזכי באורייתא זכי ביה בקודשא בריך הוא. (ג"א בבבש).

ותנינן קמיה דמר, מאי קדש. שלימותא דכלא דאקרי חכמה עלאה, ומהאי אתר (נגיד משח רבות קדישא בשבילין ידוען, לאתר דאקרי בינה עלאה), ומתמן נפקין מבויעין ונחלין לכל עבר, עד דמטו